

[Margrete Auken]

hvordan vi skulle begrænse fyringen med kul og for den sags skyld også olie, og jeg ville også gerne have sagt noget om Sydafrika. Jeg ville godt have talt om mange ting, som ligger mig på sinde. Men denne debat handler ikke om kul, den handler dårlig nok generelt om a-kraft, selv om mange har forsøgt at få den til det; den handler om atomkraftværket Barsebäck. Derfor kan vi ikke komme ind på spørgsmålet om, hvorvidt kul er farligt. Jeg vil dog have en enkelt lille bemærkning med. Jeg var ikke klar over, at der var planer om fra atomkrafttilhængerne at stille forslag om, at vi ikke må fyre med kul nogen steder, at man altså skal lukke, som én nævnte, H. C. Ørstedsværket osv. Det ville mig bekendt give en ganske uoverskuelig energisituation, men jeg var da interesseret i at få den oplysning, som nogle kom med her.

Så er der andre, der har sagt: ja men der er så meget andet i livet, der er farligt, f. eks. kunne loftet herinde falde ned, og det ville de herværende personer synes var meget farligt. Jeg ville sandsynligvis ikke være her i huset på det tidspunkt, så jeg vil tage det med en vis ro, og jeg er ganske overbevist om, at Danmark forholdsvis hurtigt ville forvinde følgerne af, at taget herinde drattede ned. Når vi havde fejlet sammen, kunne vi se, hvilke ting der var sket, og vi kunne græde eller glæde os, som nu vores temperament er, men så kunne vi i øvrigt straks gøre status og komme videre, ligesom vi også kunne, da Valby gasværk eksploderede. Det var jo sådan, at der røg nogle vinduer ude i mit område, og der gik et menneske til, så vidt jeg husker. Det var umådelig sorgeligt, men også dér var det sådan, at da det havde sagt bang, vidste vi, hvad der var sket.

Her er det sådan, at det først er, når røgen lægger sig, at problemerne viser sig, og vi ved alt, alt for lidt om, hvad det er, der sker, vi står over for en farefaktor, som er så konsekvensrig, at det er ganske uforsvarligt at sammenligne den med f. eks. Valby gasværk eller tilsvarende ting. Følgerne for det danske samfund bliver helt uoverskuelige, og netop derfor er det også relevant at tale om, at det er lige meget, hvor stor sandsynligheden er, for skulle det ske, har vi invalideret det danske samfund for good, faktisk, så er der ikke nogen forestilling om, at vi kan komme på fode igen. Jeg vil i hvert fald gerne se beskrivelsen af, hvordan det kan lade

sig gøre. Det er netop, fordi det er sådanne ting, der gør sig gældende, at vi meget må bede om, at man handler hurtigt i denne sag.

Hr. Arne Bjerregaard ville jeg egentlig godt have haft fornøjelsen af at svare elskværdigt på hans filosofiske udredninger om det alvorlige i at inddrage følelsesmæssige holdninger i politik. Det kan der siges mange morsomheder om, og jeg er glad for, at det ikke er hr. Arne Bjerregaard, der skal afgøre, hvad der er sagligt og hæderligt her til lands, at der heldigvis er et flertal, der tænker anderledes. Men nok om det.

Der var to indlæg, der var meget spændende i vores sammenhæng. Det er naturligvis først og fremmest ministerens, som jeg på baggrund af den forholdsvis beskedne tilslutning, vi har fået, må være meget taknemlig over, fordi det tyder på, at ministeren ikke er uenig med os i vores præmisser, dem får vi stort set bekræftet. Der er enkelte ting, man kunne tage frem, f. eks. ideen om, at det skulle være så umådelig gavnligt, hvis det lykkedes at få os flyttet inden døre alle sammen.

Der foreligger i Rasmussenrapporten en tegning, som jeg kunne have lyst til at projicere op på væggen. Der er der to kurver, og de arealer, de dækker, er stort set lige store. Den store kurve og den hurtige er den, som viser intensiteten af strålingen, når skyen passerer udendørs. Da kan enhver se, at det er en fordel ikke at være ude. Men hvis man bliver derinde, viser det sig, at bestrålingen bliver lige så stærk efterhånden. Der er et skæringspunkt, og på dette punkt skal vi alle sammen igen åbne vinduerne. Men hvis man nu tror, det betyder, at vi alle sammen på én gang skal åbne vinduerne, tager man ganske fejl. Nej, vi begynder f. eks. inde ved H. C. Ørstedvej, så trækker vi ud efter Vigerslev Allé, og så kommer vi længere ud. Enhver kan for sig se hele Danmark åbne vinduer på klokkeslæt med ca. 10 minutters mellemrum. Jeg glæder mig, det gør vi vel alle sammen, til at se denne beredskabsplan. Jeg kunne også forstå på ministeren, at det strengt taget var den, han ventede på at få på bordet, og først når den lå der og enhver kunne se, at dette ikke kan lade sig gøre, ville man håbe på, at den svenske befolkning var kommet til samme holdning, og at man derfor på det tidspunkt kunne regne med, at vi kunne få trukket stikket ud derovre.